

Orožniki prijeli strahovalca Dolenjske. Parkrat smo že poročali o dolenjskem tolovaju Jožefu Urbanču, ki je po pobegu iz kaznilnice v Nišu strašil po Dolenjskem, kjer je kradel denar in kar mu je prišlo pod prste. Spretno in srečno se je izmikal orožnikom, ki so mu bili za petami. Na Martinovo nedeljo ga je izsledila orožniška patrolja na Trški gori pri Krškem, kjer je veselo prepeval z nekim tovarišem. Na pobegu pred orožniki je bil zadet od krogle v členek desne noge. Kljub hudi obstrelitvi in pod zaščito teme je zginil orožnikom spred oči v goščo. Od tam se je priplazil v vas Pristavo pri Kostanjevici. Potegnil se je na kozolec, se zakopal v seno in si je hotel zdraviti z jodoformom rano. Dne 18. novembra so dognali orožniki, da mora biti ropar v vasi Pristava in so se približali kozolcu, na katerem je ležal. Nenaden duh po jodoformu je pokazal orožnikom sled na senik, kjer so naleтели na Urbanča. Pri pogledu na orožnike se je razbojnik predal brez odpora. Orožnika sta odpeljala vklenjenega strahovalca Dolenjske na vozu v Kostanjevico, kjer mu je obvezal zdravnik rano. Po zaslišanju v Kostanjevici je bil Urbanč predan v zapore novomeškega okrožnega sodišča. Jože Urbanč se je rodil leta 1906 v Mrtvičah in je pristojen v Leskovec pri Krškem. Radi vlomov in tatvin je že bil večkrat obsojen. V Nišu v Srbiji je v tamošnji kaznilnici prestajal 10 letno kazen. Po uspelem pobegu se je po dolgih ovinkih priklatil v svojo domovino na Dolenjsko in pričel vlamljati ter krasti, dokler ga ni zopet pograbila roka pravice in bo dajal odgovor za pobeg in najnovejša tolovajstva.

Izpred sodišča.

Požigalec, ki ima na vesti 25 požigov, obsojen na 15 let. Jožef Koren, 27 letni oženjeni kočar iz Pekla pri Poljčanah, je zagrešil od leta 1931 po okolici Slov. Bistrice 25 požigov. Škoda, katero je povzročil peklena zloba raznim posestnikom, znaša nad en milijon dinarjev. Koren je vdan požigalni strasti in je užival ter se

naslajal nad nesrečo, katero je povzročal s požigi. Pri obravnavi v Mariboru 20. novembra je priznal zločinska dejanja in je bil obsojen na 15 let in 1 mesec robije. Na vprašanje senatnega predsednika, če sprejme kazen, je odgovoril: »Kaj pa hočem?« Zasluzeno obsojeni Koren je bil nekaj let največja požigalna šiba, kar jih beleži zločinska kronika.

Še dva požigalec iz maščevanja obsojena. Isti dan, 20. novembra, kakor zgoraj omenjeni največji požigalec Koren sta dajala odgovor pred mariborskim sodiščem še dva požigalec iz maščevanja. 38 letni kočar Martin Jus z Janžkovega vrha je dvakrat podtaknil ogenj svojemu sosedu Martinu Blažeku. Dne 13. septembra mu je požgal 12.000 din vreden hlev, 24. septembra pa stiskalnico. Oba požiga sta bila zagrešena iz jeze in maščevanja, ker je Blažek osumil Jusa nekkih tatvin. Jus je bil obsojen na 14 mesecev strogega zapora. — Andrej Pangerl, 50 letni brezposelni rudar iz Razgorja, je zažgal svoji lastni ženi hišo, ker mu ni hotela prepisati posestva. Pangerl je bil kljub zanikanju krivde obsojen na šest mesecev strogega zapora.

Slovenska Krajina

Sobota. Spominska proslava 1. decembra. Tukajšnje »Prosvetno društvo« priredi 1. decembra po sv. maši ob 8 spominsko proslavo. Na sporedu je petje, govor, deklamacije. Tem potom vabimo občinstvo na proslavo, vsi uradi in društva pa prejmejo vabila. Proslava se bo vršila v »Prosvetni dvorani«. Prosvetno društvo v Soboti.

Sobota. Soboška dekanija je dobila novega g. dekana. S 1. novembrom je imenovan za dekana g. Kranjc Jožef, župnik in dosedanji dekanjski upravitelj. Kakor duhovščina tako so tudi ljudje z veseljem sprejeli to novico. Novega g. dekana pozna vsa dekanija. Želimo mu obilo blagoslova in uspeha na verskem polju med našim narodom!

Sobota. Marsikaj se v Soboti dela. Tujec, ki ni bil več let pri nas, se bo čudil napredku mesta. Posebno trotoarji in Aleksandrova cesta se je modernizirala. Sedanji g. župan ima smisel za lepoto mesta in vse žrtvuje ter prosi naokoli, da

bi Sobota dobila lepo lice podeželskega mesta. A enega ne moremo razumeti. To je vprašanje ljudske šole v Soboti. Sedanjega poslopja tujcu ne smemo pokazati, če hočemo, da nas ne bo sram. In sedaj še to, da se bodo postavile barake za šolske razrede! Po drugih krajih podirajo lesene barake siromakov in jim postavljajo dostojna stanovanja. Mi pa našim otrokom postavljamo barake za razrede. To ne gre! Pustimo rajši vsa popravila občinskih cest in parkov. Prvo je šola! Tudi Sobota mora dobiti primerno šolo! Če so postavili okoličani tako lepo in moderno šolo v Krogu, kako je to mogoče, da je Sobota ne more postaviti? Poznamo ovire, ki jih ima g. župan v tem oziru, pa se dajo tudi te premagati. Sobota mora dobiti prihodnje leto veliko in moderno šolsko poslopje!

Banovinska kmetijska šola v Rakičanu priredi na temelju odloka kr. banske uprave v mesecu januarju in februarju 1938 dva enomesečna kmetijska tečaja za mlajše gospodarje. Prvi tečaj bo trajal od 7. januarja do 7. februarja, drugi pa od 9. februarja do 9. marca 1938. Vsi tečajniki bodo stanovali v zavodu (internatu), kjer bodo imeli hrano in vso drugo oskrbo. Prispevek k stroškom oskrbe je odmerjen na 50 din, ki jih mora prosilec plačati pri upravi kmetijske šole v Rakičanu, ko dobi obvestilo, da je v tečaj sprejet. Sprejmejo se v prvi vrsti mlajši gospodarji v starosti do 35 let iz okrajev Murska Sobota, Lendava in Ljutomer. V primeru, da se teh ne priglasi dovolj, se sprejmejo tudi nadarjeni in pridni sinovi posestnikov od 18 do 20 let pod pogojem, da po dovršitvi tečaja ostanejo na kmetiji. Lastnoročno pisane prošnje, kolekovane z banovinskim kolekom za 10 din, je poslati ravnateljstvu kmetijske šole v Rakičanu, in sicer za prvi tečaj takoj, najpozneje pa do 10. decembra, za drugi tečaj pa tudi lahko takoj, najpozneje pa do 31. decembra. V prošnji je navesti, da je prosilec samostojen gospodar, odnosno kmetijski sin, njegovo starost, točen naslov in pošto. Prošnje naj se vlagajo potom pristojnih občin, katere naj po svoji uvidenosti prošilca priporoče in obenem izjavijo, da so v prošnji navedeni podatki resnični. Prošnji mora biti priložena obvezna izjava prošilca, kolekovana z banovinskim kolekom za 4 din, v kateri se zavezuje prosilec, da se bo na zavodu brezpogojno pokoraval učnemu in hišnemu redu. Sinovi posestnikov pa naj razen te izjave priložijo še izjavo svojih staršev (kolekovano z banovinskim kolekom za 4 din), da bo prosilec po dovršitvi tečaja ostal doma na kmetiji. Prošilec in pristojne občine se naprošajo, da se t. j. držijo rokov za vlaganje prošenj in to iz razloga, ker se preporno vložnih prošenj ne bo moglo vpoštovati. — Ravnateljstvo.

posuto z zvezdami. Za financiranje Piccardovega poleta so potrebni trije milijoni belgijskih frankov, ki jih hočejo zbrati z javno zbirko. Prof. Piccard upa, da bo imela zbirka zaželjeni uspeh.

Na otrokih najbolj bogata nemška družina.

Po poročilih berlinskih časopisov se je 64 letnemu Avgustu Thielu narodilo te dni 38. dete. Prve tri žene so mu umrle, nakar se je poročil s četrto. Od otrok iz vseh štirih zakonov živi danes še 38 otrok. Thiele ima v svoji številni družini že preko 60 vnukov in vnukinj in ga smatrajo v Nemčiji za moža, ki ima izmed vseh nemških družin največ otrok.

bil ... Pesek, kamenje se je usulo ... izba mora biti zasuta ... Tinetu se je zazdelo, da ga nekaj z lednim mrazom oklepa.

»Anica!«

Niti vedel ni, da je na ves glas in ves obupan zakričal.

Tedaj je začul od nekod slabotno ihtenje:

»Tine ... hvala Bogu, Tine ...«

Ko dva, ki se jima je zmešalo, sta se vrgla Tine in Ožbolt na kup zemlje in peska, ki je zapiral pot do Anice. Mesec je svetil skozi okno v lopo, kolikor je najbolj mogel.

Živa je, živa, je mislil Tine in je kopal, kakor da je postal to noč močen za tri.

Ni trajalo dolgo, kmalu sta bila v izbi, to je tam, kjer je prej bila izbica; kajti zdaj je bila to sama podrtija.

Nekdo je prinesel svetilko in jo obesil na durnik. Kopala sta in kopala. Nekaj moških iz soseščine je za njima odnašalo pesek in zemljo. Ali gora v izbi se ni in ni hotela znižati.

Kje je Anica?

Vse je tiho.

Tineta je zopet prevzel strah.

Ko da jima je obema neka skrivna sila velela, sta oba obstala in prisluhnila.

»Anica!« je zarjul Ožbolt.

»Da,« se je zopet oglasil slabotni glasek od nekod.

Hvala Bogu! Le naprej, naprej! Na kose zida sta zadela, kamenje, zemlja, pesek se je valil pod lopato. Kup se je nižal. Velik kos zidu, ki ga je udirajoči se hrib kar celega potisnil, je slonel v kotu.

Ta kos zidu si je Bog izbral, da je rešil Anici življenje ... Zadaž za tem je bilo ravno toliko prostora, da je dekletu moglo počeniti, ne da bi jo stisnilo in zadušilo.

Od svetilke je posijal bled žarek k njej in je pregnal mrak in strah pred smrtjo. Lopate so prihajale vedno bliže. O, kako človeku dobro de, ko čuti v taki strašni uri bližino dobrih ljudi! Tine in Ožbolt ... Moj Bog, kajne da mi zdaj ni treba več misliti na smrt! Tine ... ljubi Tine ...

Anica niti ni vedela, da ji venomer polzijo velike solze po bledem licu nizdol na sklenjene, tresoče se roke.

(Dalje prihodnjilje)

Vse šolske potrebščine
dobite najceneje in najboljše v prodajalnah
Tiskarne sv. Cirila v Mariboru in Ptuj!